BU BİLDİRİDE BELİRTİLEN
GÖRÜŞLERİN SAVUNUCULARI
OLARAK 9 MART 1970 P.TESİ
GÜNÜ YAPILACAK OLAN O.D.T.Ü.
İDARİ İLİMLER FAKÜLTESİ
ÖĞRENCİ DERNEĞİ SEÇİMLERİNDE
BİZİ DESTEKLEMENİZİ İSTİYORUZ.

SAYGILARIMIZLA.

SOSYALİST DEVRİMCİLER

TÜSTAV

O.D.T.Ü., DÜNYA VE TÜRKİYE BÜTÜNÜNÜN BİR PARÇASIDIR

İnsanların ihtiyaçları olan maddelerin üretimi ve bölüşümü süreçleri içinde kurdukları ilişkiler toplumsal hayatın temelini meydana getirir. Bir toplumun iktisadî yapısı adını verdiğimiz bu ilişkiler bütünü (alt yapı), o toplumun sosyal, politik ve kültürel hayatını (yani üst yapısını : ideolojilerini ve kurumlarını) da belirler.

En son aşamasına ulaşan kapitalizmin, dünya sosyalist hareketi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri karşısında varlığını bir süre daha sürdürmeye çabaladığı bir çağda yaşıyoruz. Yirminci yüzyıl, emperyalizmin, sosyalizmin bir dünya sistemi olarak gelişimini durdurmak için her alanda olanca gücünü harcadığı bir çağdır. Yirminci yüzyıl, emperyalizmin, geri bıraktığı ülkeleri iktisadî, politik, askerî ve kültürel baskısı altında tuttuğu; egemen sınıflarıyla işbirliği halinde bu ülke halklarını iliklerine kadar sömürdüğü bir çağdır.

Türkiye emperyalizmin etki alanı içinde, geri bırakılmış, kapitalist bir ülkedir. İktisadî yapısı ve buna bağlı olarak sosyal, politik ve kültürel hayatı hep dünya kapitalist sisteminin bir parçası olmanın niteliklerini yansıtır. İki yüzyılı aşkın bir süreden beri Türkiye işçi köylüsünün ve diğer emekçilerinin ürettiklerine el koyma çabasındaki dünya kapitalizmi doğal olarak bununla kalmamış toplumumuzun sosyal, politik, kültürel, ...hayatını da etkisi altına almıştır. Egemen sınıf ve tabakalar (burjuvazi; kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin artıkları olan ağalar, tefeci-bezirgân zümre ve bürokrasinin önemli bir kesimi) dünya kapitalist sisteminin bir parçası olarak görevlerini tam bir bağlılıkla yüklenip, her alanda emperyalist güçlerin işbirlikçiliğini yapmaktadırlar.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi bir eğitim kurumu olarak dünya ve Türkiye bütününün parçasıdır. Türkiye'de uygulanan eğitim sistemi sosyal ve ekonomik düzenin doğal sonucu, emperyalist etkiler altındaki bir burjuva eğitim sistemidir. Bu sistemin birbirine bağlı iki amacı vardır: 1. Düzenin savunucularını ve düzenin yürütücülerini yetiştirmek,

2. Çıkarları düzenle çelişen sınıf ve tabakaların bu çelişkinin bilincine varmalarını önlemek, geciktirmek. Yukardaki amaçlardan hareket ederek kapitalist düzenin insanın insan tarafından sömürülmesine dayan-

dığı gerçeğini gizleyen burjuva eğitim sistemi tüketicidir, hayattan, toplumdan 'kopuktur', düzeni veri alır ,hemen hemen yalnız varlıklı kişilere açıktır.

Türkiye'de eğitim bilimsel değildir; egemen sınıfların ve genel olarak dünya kapitalist sisteminin çıkar ve ideolojilerine uygun olarak çarpıtılmıştır.

Türkiye'de eğitim ulusal çıkarlara uygun değildir; alt ve üst yapı olarak dışa bağımlılığın sonuçlarını yansıtır.

Türkiye'de eğitim 'genel' değildir; egemen güçlerle, sosyal tabakalaşmada onların hemen altında bulunan gruplara açıktır; emekçi sınıf ve tabakaları büyük ölçüde dışında bırakır.

O.D.T.Ü. Türkiye'deki eğitim sisteminin temel niteliklerini aynen taşır. . . . . Eğitim sisteminde köklü değişiklikler yapılmadan, yani Türkiye'nin iktisadi ve sosyal yapısında, ilişkilerinde ana değişiklikler gerçekleştirilmeden O.D.T.Ü'yü düzenin belirlediği çizginin çok ötelerine götüremeyiz.

Devrim Türkiye bütünü için söz konusudur. Türkiye emperyalist etkiler altında, geri bırakılmış kapitalist bir ülke olarak kaldıkça O.D.T.Ü'yü, bilimsel ulusal ve emekçilere açık bir üniversite yapamayız. Özledeğimiz üneversite ancak SOSYALİST TÜRKİYE için söz konusu olabilir

DEVRİM, DEVRİMİ BEKLİYEREK GERÇEKLEŞTİRİLEMEZ

Fakat bu demek değildir ki, kapitalist düzenden sosyalist düzene geçiş sağlanmadan önce yapılacak hiç bir şey yoktur. Devrim, devrimi bekliyerek gerçekleştirilemez.

Her alanda olduğu gibi, eğitim alanında da O.D.T.Ü'de Türkiye bağımsızlığına kavuşup işçi sınıfı ve müttefikleri ülke yönetiminde karar verici duruma gelinceye kadar düzenin sınırlarını boyuna zorlamak, ondan sonunda sosyalist düzenin kurulmasına katkıda bulunacak tavizler koparmak durumundayız. Bu; eğitim sisteminin gittikçe daha bilimsel, daha ulusal çıkarlara uygun ve daha geniş kitlelere açık bir işleyişe kavuşmasını sağlamakla mümkündür. O.D.T.Ü'nün egemen sınıfların çıkar ve ideolojilerine hizmet edici bir araç olmaktan mümkün olduğu kadar kurtarılmasına, emperyalist etkilerden arındırılmasına kapılarının halkın çocuklarına gittikçe daha fazla aralanmasına çalışmak zorundayız.

Üniversitede, faşist baskılara, emperyalizme ve işbirlikçilerine yönelmiş olumlu adımlardır. Bu tip hareketler hem "bilimsel ve özerk üniversite" kavgasına katkıda bulunurken, hem de eylem içerisinde (ama sadece ve sadece ana hedefi gözden bir an bile uzak tutmıyan bir yönetim ve bilinçlendirmeyle) asıl amacın nasıl gerçekleşebileceğini, güçlerin nereye yöneltilmesi gerektiğini kitlelere gösterebilir.

ANA HEDEF DÜZENDİR; DEĞİŞTİRİLMESİ GEREKİR

Kapitalizm can çekişmektedir. Üretimin gittikçe sosyalleşmesi (geniş toplulukların ortaklaşa ürünü haline gelmesi) karşısında üretim araçlarının (alet ve avadanlıklar, makinalar, fabrikalar, ham maddeler ve toprak) özel ellerde toplanması (kişisel mülkiyet ve tekelleşme) şeklinde beliren kapitalizmin temel çelişkisi onu adım adım yıkılmaya götürmektedir.

Kapitalist sistem işçi emeğinin sömürüsüne dayanır; şehir ve köy proleteryasının (kendisi üretim araçlarına sahip olmayıp yaşamak için emek gecünü bir ücret karşılığında üretim araçları sahiplerine -kapitalistlere- satmak zorunda olan işçiler sınıfı) artık-değerlerine el konulması temel sermaye birikimi yoludur. Kapitalist sistem "pazar için üretim", "en çok kâr" prensibi üzerine kurulmuştur; üretim ve dağıtım insan ihtiyaçlarına göre düzenlenmemiştir. Kapitalist sistem bir "dünya sistemidir"; Üretim dünya pazarları için yapılır. Ve böylece dünya çapında yeni bir iş bölümünü gerekli kılar; asya, afrika ve latin Amerika'nın geri bırakılmış ülkeleri işte bu "iş bölümü"nün gerekleri ne uygun bir yapıya itilip emperyalist ülkelerin ham madde depoları durumuna düşürüldüler. Kapitalizm sadece sınıflar arasında değil uluslar arasında da büyük farklılıklara yol açan ve günden güne aradaki uçurumun daha büyümesini doğuran bir sistemdir. Çağdaş kapitalizm tekelcidir, son aşamasına ulaşmıştır, çürümektedir.

Bünyesinde barındırdığı çelişkiler, kapitalizmi bir üretim biçimi (bir toplumda üretim güçleriyle üretim ilişkilerinin oluşturduğu diyalektik bütün) olarak sona yaklaştırmaktadır. Kapitalizmin yıkılışının geciktirilebileceğini savunmak mümkündür. Hatta büyük maliyetler pahasına (ekonominin askerileştirilmesi devlet müdahalelerinin artması

dış borç ve yardımlar, her türlü politik, askeri ve ideolojik çabalamalarla) çöküşü geciktirmek yolunda başarılar kazanılabilir. Ama kapitalizmin bir dünya sistemi olarak yok olması, temel çelişinin çözülerek sosyalist topluma geçilmesi kaçınılmazdır. Dünya hızla sosyalizme gitmektedir.

SOSYALİST TOPLUMU BÜTÜN EMEKÇİ HALKIN ÖLÇÜSÜ OLAN PROLETARYA KURAR

Kapitalizmin temel çelişkisini çözecek ve sosyalist toplumu kuracak güç proletaryadır. Kapitalizmin kuyusunu kazmak görevi kapitalizmin ürünü olan bu sınıfa aittir. Çünkü sosyal üretim süreci içindeki yeri, üretim araçlarına karşı durumu, emeğin sosyal organizasyondaki yeri ve dolayısıyla sosyal üründen aldığı pay ve pay alma biçimi açısından en çok sömürülen sınıftır; çıkarları kapitalist sistemle uzlaşmaz bir zıtlık içinde bulunan tek sınıftır. İkinci olarak proletarya üretim içinde sahip bulunduğu yer dolayısıyla "geçmişe" bağlı olmayan, "geleceğe" açık bir sınıftır (yani çıkarları üretim güçlerinin gelişmesi yönünde olan, kendisi de dahil bütün sınıfların ortadan kalkmasından en çok yararlanacak olan sınıftır). Üçüncü olarak işçi sınıfı ideolojik ve fiili mücadele verebilecek boyuna güçlenen tek sınıftır. Diyalektik ve tarihi materyalizm onun ideolojik üstünlüğünü, ileri teknoloji şartlarında çalışmanın doğurduğu örgütlenme ve disiplin anlayışı fiili gücünü mümkün kılar.

Pratik göstermiştir ki, proletarya kendi başına siyasi bilince ulaşamaz, ekonomik bilinç ve sendikal örgütlenme düzeyinde kalır. Proleteryanın bu düzevi aşması (yani "kendiliğinden sınıf" durumundan çıkıp "kendisi için sınıf" niteliğini kazanması) ancak proleterya ana örgütünün çalışmalarıyla mümkün olabilir. En devrimci şartlar bile proleteryanın ana örgütü (ideolojisi sosyalizmin bilimi olan, proletaryanın ve giderek bütün emekçi halkın önderliğini yapabilen örgüt) olmaksızın değerlendirilemez. Ancak böyle bir örgütlenme ile toplumdaki bütün ilerici yönelişler, halkın anti-emperyalist mücadelesi, köylülerin toprak istekleri, emekçi sınıfların

diğer "Burjuva-Demokratik"mücadeleleri ve proletaryanın sosyalist hareketi tek bir devrimci atılım halinde birleştirilebilir. İşçi-köylü ittifakının sağlam bir biçimde kurulabilmesi özellikle kapitalist gelişimin geri basamaklarında bulunan ülkeler için kesin olarak sosyalizmin gerçekleşme şartıdır.

OPORTÜNİZM

Sosyalist yönetimin kurulabilmesi, bir yandan etkili bir sosyalist propaganda ve örgütlenme çalışmasının yürütülmesine, öte yandan esnekliğini dayandığı ilkelerin kesinliğinden ve sağlamlığından alan ittifaklar politikasının izlenmesine bağlıdır. Bu bütünlüğü görmeyip, yürütülmesi gereken çalışmalardan kaçınmak oportünizmdir.

Sosyalist propaganda ve örgütlenmenin ihmali hareketi küçük burjuvazinin çizgisine sokar; ideolojik, örgütsel ve politik bağımsızlığını yok eder; 'kademeli bilinç verme' politikasına sürükler; giderek proletarya dışındaki sınıf ve tabakalardan ve hattâ kliklerden öncülük bekleme ya da örgütsüz tek çıkışları, kendiliğinden eylemlere bel bağlama durumuna düşürür.

Sosyalizmin bilimine ve ülke şartlarına uygun bir ittifaklar politikasının izlenmemesi ise proletaryayı öteki emekçi sınıf ve tabakalardan koparark sosyalist yönetimi gerçekleştirilmesi imkânsız bir hedef kılar. Bu tutum sol sapma (sekterlik) olarak tanımlanır.

Açıktır ki, bir sapmanın önüne diğer bir sapmaya düşülerek geçilemez. Hareketin başarısı için sağ ve sol sapmalarla sürekli ve kesin bir mücadele sosyalistlerin temel görevlerindendir.

TÜSTAV

SOSYALİST, ANTİ-EMPERYALİST VE DEMOKRATİK MÜCADELE BİR BÜTÜNDÜR; BİRLİKTE VE PROLETERYANIN ÖNCÜLÜĞÜNDE YÜRÜTÜLÜR

Emperyalizm, can çekişen kapitalizmdir. Emperyalizm, tekelci kapitalizmdir. Emperyalizm, asalak olarak yaşayan ve çürüme halinde bir kapitalizmdir.

Dünyanın bütünü açısından sosyalizme geçiş şartları olgunlaşmaktadır. Dünya sosyalist hareketi ulusal kurtuluş savaşlarının desteğinde, emperyalist-kapitalist güçlere karşı her geçen gün yeni başarılar elde etmektedir. Emperyalizmi saran çember boyuna daha daralmaktadır. Dünya kapitalizmi artık sadece çöküşü geciktirmeye, kendini daha pahalıya satmaya uğraşıyor.

Kapitalizm bir dünya sistemi olarak çöküşe giderken Türkiyenin özel şartları açısından da aynı çöküş ve sosyalist mücadelenin başarısı için geniş imkanlar söz konusudur. Tarımda az da olsa kapitalizm öncesi üretim ilişkilerini barındıran bir kesim olmakla birlikte Türkiye'de hakim iktisadi yapı kapitalizmdir. Bu dışa bağlı, az gelişmiş kapitalizm üretimi çok üst seviyelere çıkarmak gücünden yoksundur; Türkiye'yi"kalkındıramaz". Öteyandan Türkiye proletaryası bütün faşist baskılara rağmen yüz yirmi yıllık bir ekonomik mücadele, altmış yıllık bir politik hareket geleneğine sahiptir. Köy ve şehir proletaryası sayıca iki milyon kişiye ulaşmıştır. Sosyalist yönetimin en önde gelen destekleyicileri yoksul köylüler, tarımsal nüfusun çok önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. İçindeörgütlendiği sendikaların çoğunlukla uzlaşıcı, sarı sendikalar olmasına rağmen Türkiye'de en örgütlü sosyal gurubun şehir proletaryası olması üzerinde durulması gereken bir konudur.

Özet olarak Türkiye'de proletaryanın iktidar mücadelesi için objektif şartlar oluşmuştur. Sübjektif şartların daha da geliştirilmesi (proletaryanın sınıf bilincine kavuşması ve örgütlenmesi) ise sosyalistlere, örgüte düşen sürekli ve temel görevdir.

Bir çok geri bırakılmış ülkede olduğu gibi, Türkiye'de de sosyalist hareket, kapitalizmin temel çelişkisini çözmek yanında, bu görevle tam bir divalektik bütünlük içinde çok önemli başka ödevler-

le de karşı karşıyadır.

Türkiye Amerikan emperyalizminin iktisadi, politik, askeri ve kültürel baskısı altındadır. Amerikan emperyalizminin etkileri toplum hayatının bütün yönlerinde gün geçtikçe daha da önem kazanmaktadır. Dünya kapitalist sisteminin baş temsilcisi Amerika toptan Türkiye'den kovulmadıkça, 'tam bağımsızlık' sağlanmadıkça, Türkiye'de sosyalizmin kurulmasına geçilemez. Bir yanda emperyalizmin ve işbirlikçisi egemen sınıfların, öte yanda proletaryanın öncülüğü etrafında öteki sınıf ve tabakaların oluşturdukları cepheler Türkiye'nin baş (esas) çelişmesini temsil eden cephelerdir.

Sosyalist hareket, Türkiye'de, yoksul köylülerin toprak istekleri için, alt yapıda ve üst yapıda kapitalizm öncesi kalıntıları yok etmek için, Türkiye kapitalizminin güçsüzlüğünün de etkisiyle sınırları epeyce dar olan burjuva demokrasisini daha geniş haklar tanımaya zorlamak için mücadele etmek zorundadır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde çoğu burjuvazinin önderliğinde feodalizmi yıkarak gerçekleştirilen bu adımlar günümüzde sadece proletarya öncülüğünde başarılabilir.

Çağımızda sosyalist, anti-emperyalist, demokratik mücadele bir bütündür; birlikte ve proletaryanın öncülüğünde yürütülür. Sadece ve sadece proletaryanın öncülüğündeki bir mücadele ve giderek proletaryanın hakimiyetindeki bir yönetim kalıcı zaferler sağlayabilir.

Bu açıdan önümüzdeki devrim, proletaryanın hakimiyetindeki bir yönetimin kurulması yani sosyalist devrimdir. Devrim tek aşamalıdır. Devrim, önce, başta köylüler olmak üzere bütün anti-emperyalist ve demokratik güçlerin desteğinde emperyalizmin etkilerinin silinmesi, köylülerin toprak isteklerinin nihai amaçlara uygun bir biçimde karşılanması, ve özellikle tarım dışında kapitalist ilişkilerin daraltılmasına yönelir. Daha sonra, kesintisiz bir biçimde ve yoksul köylülerin desteği sağlanarak iktisadi yapının sosyalist prensiplere göre düzenlenmesine hız verilir.

Bu sürecin hızı, proleterya egemenliğindeki iktidarın öteki unsurlarının etki dereceleri (ittifakların niteliği), güçlerin yoğunlaştırılacağı alanlar, v.s. proleterya örgütlenmesinin niceliik ve niteliğine , yandaş sosyal gurupların tutumlarına , emperyalizmin ve egemen sınıfların o dönemdeki güçlerine ve izledikleri politikaya bağlıdır. Yalnız sosyalizmin biliminin bize öğrettiği odur ki bütün bu görevler ancak sosyalist yönetimle (proletarya'nın hâkimiyeti altındaki bir iktidarla) başarılabilir.

SEÇİME KATILAN ÖTEKİ GURUPLAR HAKKINDA

Doğal olarak Türkiye sosyalistleri arasında sosyalizmi kurmakta izlenecek strateji açısından bir birlik yoktur. Kendilerine 'Milli Demokratik Devrimci' , 'Proleter Sosyalist', ya da 'Proleter Devrimci' diyen bir gurubun üyelerinin (herhalde bu gurubun ideologları tarafından belirtilen mantıkla : "Bize en yakın çevre Kemalist çevredir, ortak dil bulduğumuz çevre kemalistlerdir, onlarla ayni saflardayız", "(Sosyalist Devrimciler) emparyalizmin sosyalist hareket içindeki beşinci koludur, aynı safın insanları değiliz, onlarla ortak dil bulamıyoruz") küçük burjuva radikalizminin fakültemizdeki temsilcileriyle ortak liste halinde seçime girmiş olmaları bu grubun izlediği cizgi hakkındaki eleştirilerimizi çok kısa olarak özetlememizi kaçınılmaz kıldı.

Türkiye'nin iktisadi yapısının yanlış tahliline dayanan bir stratejik tutum belirlemişler, tahlillerinin dayanaklarının (feodal artıkların ve 'milli burjuvazi' nin niceliik durumunu ve rolünü abartma, işçi sınıfının devrimci potansiyalinden şüphe, radikal köylü hareketlerinin liderliği için işbirlikçi politikacıları önerme, küçük burjuva radikalizminin ikili niteliğini görmekten kaçınma, v.s, v.s.) araştırmalarla, çalışmalarla ve daha önemlisi sosyal pratikle ortadan kaldırılmasına rağmen artık gerekçeleri çürütülmüş olan bir tutumda ısrar etmişlerdir.

Tahlillerinde emperyalizmin bir dünya sistemi olduğu gerçeğini görmeyip onun yalnızca askeri niteliğine değil, özellikle ekonomik yanına da gereken önemi vermemişlerdir. "Gayri milli ekonomik faaliyetler ", "emperyalist üretim ilişkisi" gibi zorlamalar bu yanılmanın sonucudur.

Sosyalist hareketin iki temel alanından biri ve varlık şartı olan sosyalist propoganda ve örgütlenmeye gereken önemi vermemişlerdir. Sosyalist propogandayı toptan reddetmiş, adeta sosyalist sloganların kullanımını yasaklamışlardır. Ayni anda iki cephede birden savaş verilmez 'Önce tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye' sonra sonra sosyalist propaganda ve mücadele tezinin yanlışlığının (böyle bir tutumun sosyalist hareketin ideolojik, politik, örgütsel bağımsızlığından vaz geçmesi ve bu yüzdende bağımsızlıktan ve demokrasiden yana güçleri zayıflatması anlamına geldiğinin) anlaşılmaya başlandığının -çok ufak da olsa- belirtileri bizi ancak memnun eder.

Sosyalizmin biliminin ve pratiğinin affedilebileceği sınırlar içinde savunduğu çizgi ne olursa olsun sosyalizm için kavga veren herkesi kendi saflarımızda sayarız ; ve diğer bütün gruplardan titizlikle ayırırız; kavga arkadaşlarımızı ajanlıkla suçlamak bize yabancı bir tutumdur.

SOSYAL DEMOKRASİ KAPİTALİST DÜZENİN TAVİZLER VERİLEREK KORUNMASIDIR

Sosyal demokrasi, genel olarak kapitalist düzenle uzlaşmacı bir akımdır; kapitalist-emperyalist sömürünün artıklarıyla proletarya hareketinin devrimci potansiyelini yok etmeği amaçlar; sınıf mücadelesini inkâr eder.

Türkiye nin az gelişmiş kapitalizmi işçi sınıfını ve öteki emekçi sınıf ve tabakaları tavizlerle etkisiz kılabilecek kadar güçlü değildir.

Sosyal demokrat akım Türkiye'de kapitalist-emperyalist güçlerle sosyalist, anti-emperyalist, demokratik güçler arasında yalpalamaktadır. Kimliğimizi açıkça ortaya koymak ve ilkelerimizden en ufak bir tavi vermemek kaydıyla, somut meselelerde, sosyal demokrat gruplarla işbirliği devrimci harekete güç kazandıracaktır.

SAĞCILARIN SEÇİMLERE KATILMAYI BİLE GÖZE ALAMAMALARI ODTÜ VE FAKÜLTEMİZ AÇISINDAN GURUR VERİCİDİR

Geriye dönüşü, düzenin korunmasını ve sağlamlaştırılmasını öneren görüşler sağcı akımları meydana getirir. Sağcı düşüncenin belirli bir kesimini kapsayan dinci ideoloji üzerinde durmayacağız. Bu tutum egemen sınıfların kendi öz ideolojileri ile çakışan bir tutum değildir; sadece devrimci hareketlere karşı bir vurucu güç olarak kullanılmaktadır. Bugün asıl sağcı görüş, egemen sınıfların en önde geleni kapitalist sınıfın ideolojisidir. İç ve dış sömürü mekanizmasının temsilcilerinin öğrenci derneği seçimlerine katılmayı bile göze alamamaları ODTÜ ve fakültemiz açısından gurur vericidir.

BURAYA KADAR YAZDIKLARIMIZI SOMUTLAYACAK OLURSAK

"Bir gencin devrimci olup olmadığını anlamak için tek bir ölçü var : Bu genç işçi ve köylü kitlelerine bağlanmak istiyor mu ve fiilen de bağlı mı onlara ? Eğer istiyorsa ve zaten öyle ise devrimcidir. Aksi halde ya devrimci değildir ya da karşı-devrimcidir."

TÜSTAV

İDARİ İLİMLER FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ
YÖNETİCİLERİ OLURSAK;

DAHA ÇOK "DEVRİMCİ GENÇ" YETİŞMESİ
ÇABASINA KATKIDA BULUNMAYI TEMEL
GÖREV BİLECEĞİZ.

TÜSTAV